

Nikdo je ni imel rad, nikdo, ni ostra njena mama, ni osorni nje oče in teta še manj. — A Rajko? — Rada ga je imela, on je pa ni imel rad. Njegove besede so bile lažnjive. —

Zakaj je neki nima nihče rad, prav nihče! — Zakaj? — — — Zakaj? — — —

No, — in umrla je... Godrnjava nje teta in starikave njene prijateljice so jo dele na oder in znesle vse cvetlice vsega sosedstva skupaj.

Dobra nje teta pa je jokaje pripovedovala, koliko je trpela ž njo, kako ji je stregla in kako rada jo je imela...

»Vse sem jej dala, vse, skrbela sem zanjo, kakor da bi bila moja. Pa dekle je bilo tako ponosno, tako neposlušno. Kar nič me ni ubogala, dejala sem ji, naj ne sedi vedno pri tistem delu, a kaj je marala, vedno in vedno je vbadala v tisto tanko blago.« —

Dobra teta je devala mej tem mal venček mirtinega cvetja na temne kodre uboge, neposlušne, mrtve Silvice...

Sveče so brlele okrog nje, cvetje je duhtelo, a ona je spala na malem, bornem odru, tiho, smrtno spanje. Oči so ležale globoko zaprte v svojih jamicah; mrtvaška bledoba in sveti mir sta se razlivala po malem, drobnem obličju, napol odprte ustnice pa so bile bolešno zategnjene, kakor da bi bil zadnji vzdih lepe Silve ona želja, po katerej je tako strastno hrepenela v življenju:

Ko bi me vsaj kdo rad imel, vsaj malo rad imel...

V jutru.

Narava vsa še tiho spava
In petja ptic še čuti ni —
A vam cvetlice, drobna glava,
Že v rosnem joku se topi?

„Slovo od solnca je bolelo,
Po njem točile smo solzé,
Nadjamo pa se, da dospelo
Bo kmalu tam izza goré.“

O, solnce kmalu bo svetilo
Obrisalo solzé vam bo,
V srcé veselje vam bo lilo
In lica spet vam zacvetó.

A moje solnce, ki vtonilo
Vže davno onkraj je gorâ,
Oh, ono se ne bo vrnilo,
Ne bo mi brisalo solzâ.

Vlasta.

